

kan måske i sig selv være godt, men det er jo ikke den rigtige vej i arbejdsmarkedssammenhæng.

Så vil jeg gerne sige, at vi synes, det er godt, at man foretager en forøgelse af lærlingeantallet på de områder, hvor der er problemer på grund af lærlingemangel. Det er helt klart også godt, at bevillingen til kommunale løntilskudsjob overføres til arbejdsformidlingen, så indsatsen drejes væk fra offentlige løntilskud og over mod en opkvalificering af arbejdskraften. De bedre incitamenter til en geografisk mobilitet, så folk kan flytte efter jobbene, er selvfølgelig en god ting, men hvilke konkrete incitamenter tænker man på at sætte i værk?

Om orlovsordningerne må man nok sige, at de er lidt i retning af at skyde sig selv i foden. De blev indført på det samme tidspunkt, hvor man lempede finansloven og pumpede flere penge ud, og da man med rentefaldet i ryggen fik disse massekonverteringer, var det klart, at et økonomisk opsving ville komme og var under udvikling. På dette tidspunkt vælger man af alle muligheder at lave orlovsordninger og dermed lokke folk væk fra arbejdsmarkedet, og derfor har man problemer på en række områder i dag.

Det er ikke særlig smart, det er en selvskabt plage, og jeg vil gerne minde om det, der stod i Weekendavisen for 3-4 dage siden under overskriften »Rapport fra en flaskehals«, hvor man så på Ringkøbing Amt, hvor ledigheden er faldet til et meget lavt niveau. Men pudsigt nok er det også i Ringkøbing Amt, at tilgangen til orlovsordningerne er størst.

Mon det virkelig er så fromt, som arbejdsministeren gav udtryk for fra denne talerstol for lidt siden, at alle registrerede ledige ønsker arbejde? Statistikken for ledighed og orlov i Ringkøbing Amt indicerer, at der er nogle, der er bange for at blive arbejdsramt og derfor flygter over i nogle orlovsordninger, hvor de kan gå i fred for arbejdstilbud, som de ikke ønsker.

Så er der tidligere blevet spurgt her fra talerstolen, hvad Det Konservative Folkeparti egentlig vil, for vi peger jo også på en opstramning, ikke bare omkring orlovsordningerne, men også af dagpengesystemet – hr. Peter Duetoft var fremme med det – og dertil kan jeg helt konkret sige: Det Konservative Folkeparti fremlagde i marts måned sidste år forslaget »Vækst og velfærd«, som har et helt konkret afsnit om en reel arbejdsmarkedsreform, hvor der står helt klingende klart, hvad vi vil på det område. Og det må være svar på det.

Men jeg afventer arbejdsministerens svar på mine spørgsmål om flaskehalsindsatsen.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Ja, ideerne står i redegørelsen, som jeg jo kunne høre at hr. Frank Dahlgaard har sat sig ind i, og jeg vil godt kvittere for de mange positive tilsgagn, der faktisk kom fra hr. Frank Dahlgaard.

Men det var nu ikke derfor, jeg bad om ordet. Jeg bad om ordet, fordi det jo næsten var en given ting, at den konservative ordfører ville kaste sig over den opgørelse, der kom fra Danmarks Statistik i sidste uge – naturligvis.

Dér vil jeg godt anbefale hr. Frank Dahlgaard at sætte sig lidt ind i de præmisser, som statistikken og tallene hviler på. Der er nemlig to meget forskellige opfattelser af, hvordan man skal måle ledighed.

Jeg vil bare nævne én ting. Det er sådan, at i CRAM-statistikken måles al ledighed, også den ledighed, der knytter sig til personer, som får supplerende dagpenge. Det vil sige, at supplerende dagpenge måles som ledighed.

Hvad er supplerende dagpenge i virkeligheden i meget høj grad? Det er mere eller mindre direkte tilskud til virksomhederne, altså et eksempel på, at vi i vores dagpengesystem har indbygget nogle erhvervsstøtteordninger. Man kan diskutere, om det er rimeligt eller ej, men når man har en statistik, som fuldstændig ser bort fra, at folk, der er på supplerende dagpenge, står til rådighed for arbejdsmarkedet, må man jo ærlig talt sige, at det er en lidt underlig måde at få fjernet 50.000 fra statistikken på, for det er faktisk personer, der har et arbejde, men som så også får et tilskud. Det er de 50.000, der falder væk.

Det andet, som er anderledes i forhold til vores normale beregningsgrundlag, er, at man jo har spurgt, hvorvidt man aktivt har søgt arbejde og kan tiltræde arbejde inden for to uger. Og dér var vi jo for lang tid siden – jeg tror, det var under hr. Knud Erik Kirkegaards ministerperiode – faktisk afskaffet fremmødeprincipperne, altså det, at de ledige skulle frem på banen i tide og i utide og belaste arbejdsformidlingen.

Det, vi gør i dag, er, at vi tilrettelægger den arbejdsmarkedspolitiske indsats betydelig mere fornuftigt, fornuftigt på den måde, at hvis man eksempelvis har en handlingsplan, der omfatter uddannelse og jobtræning, men som måske først kommer i gang om en måned, skal man ikke møde frem hos arbejdsformidlingen. Derfor skal man selvfølgelig søge arbejde alligevel.